

אבל האי נוחות הזו היא נוראית לא בגלל שהמילים הלא נוחות האלו מתארות את הזוועה שנעשתה לגוף האנושי. ממש לא. הרי זה מה שהיינו רוצים לחשוב: שאנו לכאורה מתחברים (מחדש?) לאנושיות ולגופניות שלנו כן. האי נוחות הזו היא נוראית – כן, כן, נוראית – בגלל שהיא מרחיקה אותנו מהזוועה. **הלשון הכללית, הלא מתחייבת, הנקיה הזו מסתירה, מרחיקה, מכסה.** היא מכסה את הפצע שכל הזמן נותר חשוף. הרבה יותר קל לדבר על אונס במונחים רפואיים או במונחים של מוסר. הרבה יותר קל להרחיק מאיתנו את הצלקות שנגרמו לאחרים על ידי כיסויין במלל אינסופי של דיונים על "מהי נורמטיביות", "מהי מוסריות", על ידי כניסה לשיח שפשוט סותם כל סימן שאלה אפשרי.

אז כן, בואו, היכנסו כולם לתוך הדיון הגדול אם מותר או אסור לשחרר 1000 מחבלים בשביל מה-שמו-ששבוי-בעזה. או אם זה נכון לדבר על הומוסקסואליות בחברה הדתית. השיח הזה, הוא כבר יתחום את גבולות הדיון, הוא יאמר לנו מה מותר ומה אסור לשאול. הדיון הזה יהרוג את כל התחומים האפורים שבהם אנחנו משתהים לחשוב, להרהר לרגע, לנבור בפצע החשוף. הוא כבר ימחק את הפצעתה של השאלה הפוצעת והפצועה הזו, זו שמקדימה כל שיח – **כשנער בן 16 נופל מגג בית-ספר, מאיזו קומה בניה שורד הגוף?**

לקריאה נוספת

הנושא של הגוף האנושי, כמה שבזוי ומודחק מהשיח החברתי, כמה שיש להתבייש בו, או כמה שמופיע כפצע שלא ניתן לבטאו, מופיע אצל הוגים והוגות רבים. הספר "כוחות האימה – מסה על הבזות" של ז'וליה קריסטבה (Julia Kristeva) מומלץ לקריאה בנושא זה, וכך גם כתיבה של הפילוסופית האמריקאית קורה דאיימנד (Cora Diamond).

סיסאי אשטו מת. הגוף שלו התרסק אל רצפת הבטון. עצמותיו נשברו. הוא נפל/נדחף למותו מגג בית ספר בנתניה בתחילת מרץ, בעוד גז מזגנים נשאף בסביבתו. שבוע לפני כן, התפרסמה ידיעה על כך שנערה בת 15 שימשה במשך כמה שנים כשפחת מין עבור כמה נערים "נורמטיביים". ושבוע לפני כן, הובא לידיעתנו שהרב מוטי אלון חשוד בהטרדות מיניות, אם לא גרוע מכך.

באיזשהו שלב הפסקתי להזדעזע. הרי כל שבוע מתפרסמת ידיעה כזו או אחרת על ההשחתה של הגוף האנושי, וככל שערימה זו גדלה לנגד עיני, כך הרבה יותר קל לעצום אותן. אל תצקצקו בלשונכם. אני יודע שגם אתם כאלה. חושבים למשך שניה על האונס ההוא, על הדקירה ההיא, על החייל הזה שנמק בשבי כבר כמה שנים טובות – וחוזרים לעיסוקיכם. מה לעשות. ככה אנחנו חיים. או אולי, יותר נכון, ככה אנחנו נכנסים אל תוך המקצב הזה של החיים.

אבל למקצב הזה יש חוקים משלו. חוקים שאיננו יכולים אלא לקבלם. כמה ימים אחרי מותו של סיסאי הופיעה כתבה בעיתון על הקליטה הלא מוצלחת של העלייה מאתיופיה. מין כתבה כללית כזו, לא מתחייבת לשום אירוע פרטיקולרי. בשיחה על אונס של נערה פתאום יופיעו המילים "נורמטיבי", "קורבן", "צלקת" – ואלו מילים נוראיות. בשיחה על הטרדה מינית הומוסקסואלית בחברה הדתית יופיע הדיבור הכפול על מוסר והדחקת יצרים, על נזק נפשי תמידי שנגרם, ו-מיהו בדיוק הקורבן פה? וגם אלו מילים שמעוררות אי נוחות, בלשון המעטה. אי נוחות נוראית.

מאיזו קומה בניה שורד אדם

(ללי ציפי מיכאלי)

לא זאת השאלה

השאלה היא:

מאיזו קומה בניה שורד גוף

מפצל פיו לשקולים על אדמת רוח בצית שותת קרבות שיפוי מסמר דעות

ומבקש

הבנה. הבנתם?

טוב.

השאלה האמתית היא בעצם מה לשאל

כי שאלה אמתית היא אתוס של פרושי בינים

לקריאת התרגול וההשפכה

חצי השקמה

עוד רבע

השפם!

- תגיד שלא התחשבת בלבבי הגיחה -

כוס קפה

ופניאה לבקר גם מוצק

חדש

לסתימת קבת-התודעה המתעצמת של כלום

כֶּשׁ

מאינשהו נופלת

אי-רוגה

ישר על הצלחת

זה בא אחרי הפסוס

או לפניו

בתאבון!

אשאיך אתכם

פֶּאן

הנה

פֶּאן